

Tamás Gábor-életútinterjú

Készítette: Zilahi Csaba

A beszélgetés időpontja és helye: 2022. október 10. és november 13., Kolozsvár

Szerkesztett, kiegészített, lábjegyzetelt változat

Zilahi Csaba:

Gábor, emlékszel-e még arra, hogy melyek voltak az első dalok, amiket hallottál gyerekkorodban, amiket magadban esetleg te is dúdolni kezdél?

Tamás Gábor:

A Csillagok, csillagok szépen ragyogjatok! Az elemi iskolában volt egy előadás, a *Csillagszemű juhász*, és engem választottak ki az osztályból főszereplőnek. Nem azért, mert olyan szép voltam, mint a Csillagszemű, de én állandóan énekeltem. Mesélik, hogy négyéves koromban, amikor nálunk nagy baráti összejövetel volt, feltettek az asztalra, és mondták, hogy „énekelj nekünk, Gabika!” Én meg énekeltem addig, amíg mondták, hogy „na jó Gabika, köszönjük”.

Zilahi Csaba:

Hol és milyen zenéket hallottál?

Tamás Gábor:

Elsősorban édesapámtól, aki közgazdász volt ugyan, de nagyon szépen hegedült. Abban az időben, a jobb családokban a gyerekeket, ha tehetségesek voltak, hegedülni, zongorázni tanították. Ha nem, akkor németórára jártak. Ez volt a szokás. Egy Viski nevű kolozsvári cigányprímás tanította édesapámat, aki nagyon szépen megtanult hegedülni. A zenei hallásomat egyértelműen tőle örököltem. A kalotaszegi Tamás ág tagjai néptanítók, kántorok, papok, tanítók voltak, és ezekhez a szakmákhoz hozzátartozott a zene, követelmény volt az éneklés. Édesapám úgy hegedült, hogy közben szöveggel énekelte a dalokat.

Zilahi Csaba:

Milyen dalokat?

Tamás Gábor:

Magyar nótákat, operettet. *Mondd meg, hogy imádom a pesti nőket, ha arra jársz*, például, vagy a *Csillagok, csillagok...*, amit az imént említettem. *Akácós út* és hasonlók. Apámat mindig kérte a társasága, hogy „Gyuszi, hegedülj!” Ő vitte a hangulatot. És hát akkor ugye, ha a gyereknek zenei hallása van, akkor a „recording gomb be van kapcsolva”. Amikor a koncertjeim után díszvacsora van valahol Erdélyben, mindig úgy végződik, hogy valaki elkezd énekelni, mert a magyar ilyen hál’ istennek. És csodálkoznak, hogy tudom a szöveget, *Kiskút, kerekeskút*, meg *Ha felmegyek a doberdói nagy hegyre*, mindegyiknek tudom a szövegét. „Gábor, te ilyeneket tudsz?” kérdezik, és akkor elmondom nekik is, hogy édesapámtól jönnek elő az ilyen emlékek.

Zilahi Csaba:

Ez hol volt és körülbelül mikor?

Tamás Gábor:

Egész pontosan meg tudom mondani, ugye én 1948-ban születtem, és mindez olyan 6-7 éves koromban történt, tehát 1955 körül Kolozsvárt, az akkori Take Ionescu, majd 11 Iunie és most megint Take Ionescu utca 1-es szám alatt. Ma is arra jártam nosztalgizni, megvan a ház. A gyerekkori barátomék vették meg, szépen rendben van. Nemrég megálltam egy picit a ház előtt, és azért sok minden végigfutott a fejemben. Tehát ott történtek ezek a találkozások egy jó vacsora mellett, amikor a barátok összegyűltek. Édesapám az Erdélyi Református Egyház főkönyvelője volt, így aztán Tökéséktől¹ kezdve Csutakéig,² Nagy Gyula³ püspökig mindenki járt fel hozzánk vacsorára, anyám nagyon jól főzött. Mi meg visszalátogattuk őket, és ilyenkor mindig énekléssel, dalolással ért véget az est.

ZilahiCsaba:

Volt valami zenegépetek, magnó, lemezjátszó?

Tamás Gábor:

Nem, nem volt, viszont állandóan ment a Kossuth Rádió. Nekem annak idején az Illés⁴ volt a kedvencem, nem utolsósorban azért, mert ők voltak az első magyar zenekar, aki a népzenet igenis tudatosan belevitték a beatzenébe: „...*elvonult a vihar, felsütött a nap...*” Főleg Szörényi⁵ volt ennek az eszmei kezdeményezője.

Zilahi Csaba:

Mikor vettél hangszert a kezvedbe?

Tamás Gábor:

Harmadikos koromban Pataki Mária tanító néni hívta fel édesapámnak a figyelmét, hogy a gyerekeknek ragyogó hallása van, és szerintem zeneiskolába kéne adni. Tulajdonképpen ott kezdődött el minden, amikor apám végül is beiratott a zeneiskolába. A negyedik osztályt már itt jártam, csellóztam. Aztán jött egy szomorú fejezete az életemnek, amely a mai napig néha visszatér az álmaimban. Amikor hetedikből nyolcadikba felvételiztem, Chișu Leontin, a zeneiskola közismerten sovén igazgatója azt mondta a komisszionál (vizsgabizottság), hogy: N-avem nevoie de fii de preoți (nincs szükségünk pap csemetékre). Mint mondtam, édesapám az Erdélyi Református Egyháznál dolgozott, de nem volt pap, csak főkönyvelő! Igaz, a családban volt pap meg esperes, de ő nem az volt. És akkor kikerültem a zeneiskolából, és megszűnt a csellózás. Beiratkoztam a Művészeti Népiszkolába Török Béla bácsi legendás hírű zenepedagógushoz, ott tanultam klarinéton, és a csellót is folytathattam.

---

¹ Tökés László: (Kolozsvár, 1952 –) református lelkész, az 1989-es romániai forradalom hőse, 1990-től 2009-ig a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke. 2007-től 2019-ig EP-képviselő.

² Csutak Tamás Gábor édesapjának családi barátai.

³ Nagy Gyula: (Csomakőrös, 1909 – Kolozsvár, 1992) 1962–1990 között református püspök Kolozsváron.

⁴ Illés zenekar: Kossuth-díjas zenekar, az 1960-as évek legnépszerűbb magyar beatzenekara.

⁵ Szörényi Levente: (Gmunden, Ausztria, 1945 –) Kossuth-díjas és Erkel Ferenc-díjas zeneszerző, gitáros, énekes, szövegíró. Az Illés majd a Fonográf zenekar egykori tagja, számos rockopera zeneszerzője.

Zilahi Csaba:

A csellón milyen darabokat tanultál?

Tamás Gábor:

Hát a Dotzauer⁶-darabokra emlékszem elsősorban, mert az kötelező volt ahhoz, hogy fejlődni tudjál. Klarinéton is nagyon szépen leabszolváltam, de a nagy csalódásomnak köszönhetően úgy döntöttem, hogy szakítok a zenével, és színiakadémiára megyek. Az osztályban én voltam a bohóc mindig. Azt mondták, hogy „Gabi, te csak hülyéskedj és énekelj, a többit bízd reánk”. Miután nem kerültem be nyolcadikban a zeneiskolába, az egyedüli magyar nyelvű pótfelvételi az Ady–Şincai-ba volt. Ide felvételiztem és becseppentem az egyedüli reál osztályba, ami számomra borzalmas négy évet jelentett. Nem buktam meg soha, mert adtam hátra a dolgozatomat, Barabás Lajcsi megcsinálta és küldte vissza.

Zilahi Csaba:

Érettségi előtt még nem volt sulizenekarod?

Tamás Gábor:

Nem, életem első zenekarának Angi Péter intézett próbatermet. Ő dobos volt, és az Unirea gyárban dolgozott mint esztergályos vagy hegesztő. Elintézte, hogy megkapjuk a gyár kultúrtermét. Ott alakult meg az első zenekarom, egy gitárzenekar. Akkor még nem énekeltem, nyomtuk a Shadows⁷-dalokat a piros gitárral, mert a Népművészeti Iskolában már gitároztam és énekeltem még érettségi előtt. Tizenegyedikben már gitárt vettem a kezembe, és elkezdtem az alap akkordokat.

Zilahi Csaba:

Honnan szereztél gitárt?

Tamás Gábor:

A szomszédomban Andi, Şhiopu Andrei, nagyon jó barátom volt, együtt nőttünk fel. Egy vagy két évvel volt idősebb nálam. Édesanyja, Lici néni magyar volt, és egyszer sétáltam a környéken, és nyitva volt az ablak. Arra sétálva hallottam egy Elvis⁸-számot. Megálltam, és hallgattam, majd kiderül, hogy Andi gitározott és énekelt. Bementem hozzá, és mondtam, hogy „Andi, te gitározol?” Merthogy ragyogóan futballozott a CFR⁹ ifi csapatában. Leültem, és odaragadtam. Abban a pillanatban elhatároztam, hogy én is veszek egy gitárt. A keresztapám Kiss Jenő¹⁰ bácsi volt, az író. Egymással szemben laktunk, és mindennap bementem hozzájuk, imádtam a keresztszüleimet. Elmondtam neki, hogy szeretnék gitárt venni, és segített. Volt egy kicsi spórolt pénzem, mert dolgoztam a vakációban a kőművesekkel, így aztán vettem egy dobozgitárt, nem elektromosat. Andi pedig megtanított az alap akkordokra.

---

⁶ Justus Johann Friedrich Dotzauer (1783– 1860) német csellóművész és zeneszerző.

⁷ Shadows: 1958-ban alakult brit instrumentális [rockegyüttes](#).

⁸ Elvis Persley: (1935–1977) amerikai énekes, zenész és színész. A rock 'n' roll királyának is nevezik.

⁹ Kolozsvári Vasutas Klub, 1907-ben alakult KVSC néven.

¹⁰ Kiss Jenő: (1912–1995) Romániai Állami Díjas költő, író, műfordító. A 20. századi erdélyi magyar líra egyik kiemelkedő képviselője.

Zilahi Csaba:

Üzletből vetted?

Tamás Gábor:

Igen, ott volt a Lábasház¹¹ mellett. A trombitás Viskinek a felesége volt az egyik eladó. Egy olcsó szászrégeni gitárt vettem, ragyogó hangszereket gyártottak. Nagyon szépen szólt. Énekelni pedig mindig szerettem, a kórusban is, meg mindenhol énekeltem. Az akkordok megvoltak, és akkor, tizenegyedikes koromban megtanultam a Bee Gees¹²-számokat, az Illés-dalokat, amiket osztálybulikon, kirándulásokon játszottam. 1965-ben volt az utolsó nyári vakáció, és 1966-ban érettségiztem. Amikor összegyűltünk reggel a buszhoz a nyári kirándulásokon, kérdezték, hogy „Gitárt hoztál? Akkor jöhetsz!”. Miután leérettségiztem, megalapítottuk ezt a bizonyos zenekart. Tehát Schmerholz Gyuri szólógitár, Szabó Laci basszusgitár, Angi Péter dob és Tamás Gabi kíséző gitár, ritmusgitár. Ez volt az első zenekar, amivel nyomtuk a Shadows-számokat, ott még nem kellett énekelni.

Zilahi Csaba:

Ezeket hogy tanultátok meg, fül után?

Tamás Gábor:

Természetesen. Ott született meg az ötlet, hogy itt nem kéne megálljunk! A Karolina téren a Fások klubjában egy végtelenül rendes falusi ember volt a kultúrigazgató, Mureşan. Még a nevére is emlékszem. Oda bekérezkedtünk, így aztán ott tudtunk próbálni, valamilyen Doina erősítőkön, Goodmans hangszórókon. Ott kezdtünk el először zenélni tánra, közönségnek. Az Unireában csak a magunk szórakoztatására játszottunk.

Zilahi Csaba:

Mi volt a zenekar neve?

Tamás Gábor:

Nem volt nevünk. Komolyan. Crimson Boys, meg ilyen hülyeségeken gondolkoztunk, és egyszer azt mondtuk Gyurival, hogy hagyjuk a csudába, majd ennek is eljön az ideje. Igen ám, de itt jön életem és egyben énekesi pályám legjelentősebb fordulópontja. Nyár volt, leérettségiztem, közeledtek a felvételik, és egyik nap a Főtéren, a Lábasháznál összefutottam Török Béla bácsival régi tanárommal, mentorommal, ő pedig meggyőzött, hogy ne színiakadémiára menjek. „Fiam, téged a Jóisten is zenére teremtett menj a konziba!”. Mondtam, hogy én négy éve semmi zenével nem foglalkoztam. „Nem kell neked foglalkozni, elmész Bázsa Leventéhez, a fuvolás tanítványomhoz, ő majd felkészít zenediktálásból, ritmuskopogásból.” Nyolcvan és nem tudom hány felvételizőből bekerültem negyedikként a Kolozsvári Zeneakadémiába.

Zilahi Csaba:

Milyen szakra?

---

¹¹ A Jósika-palota, más néven Lábasház Kolozsvár főterének nyugati oldalán álló klasszicista stílusú műemlék épület.

¹² Bee Gees: (1958-2003) angol popegyüttes, amelyet a Gibb fivérek, Barry, Robin és Maurice alapított.

Tamás Gábor:

Karmesteri, zeneszerző, pedagógia. Azóta is hálás vagyok a sorsnak, hogy erre a szakra soroltak be, mert az évtizedek során nagy hasznát vettem a dalaim hangszerelésénél. Mindig azt mondtam, hogy milyen jó, hogy ezeket azért megtanulta az ember. Na, és akkor most jön az, amit nagyon ki akarok hangsúlyozni. Tizennyolc évesen megvolt márciusban a ballagás, és jött a felvételi. Bekerültem a konziba, és ott rövid néhány hét alatt összebarátkoztam Sorin Tudorannal,¹³ aki minden idők legnagyobb kolozsvári gitárosa, sőt, nagyon sokak szerint minden idők legnagyobb román gitárosa. Még Radu Goldiş¹⁴ is elismerte, a világhírű jazzgitáros, hogy Sorin úgy gitározik, mint Jimmy Hendrix.¹⁵ Ezeket játszotta, Hendrix, Santana.¹⁶ Megbarátkoztunk, és mondom neki, hogy „te, mi egy klubban zörgünk, gyere nézd meg”. Ő Râmnicu Vâlceáról jött, ugyanarra a szakra került, mint én, így lettünk kollégák és padtársak.

Zilahi Csaba:

Hogyhogy nem cantósakra mentél?

Tamás Gábor:

Eszem ágában sem volt, bár operát és klasszikus zenét, Schubert¹⁷-lídeket énekeltem 10 éves koromtól több évig. Ötödikes koromban a román, illetve magyar opera a zeneiskola padjaiból kiválogatott kilenc-tíz gyereket, hogy énekeljünk a gyerekkórusban. Puccinitől¹⁸ a *Bohémélet* és *Tosca*, Leoncavallótól¹⁹ a *Bajazzók*, illetve Bizet-től²⁰ a *Carmen* című operákban. Ebben a négy operában van gyerekkórus. Ott tanították meg a helyes légzést, a hangképzést, színpadi kiállást. Talán ennek köszönhetem, hogy hetvennégy évesen még mindig úgy megy a hangom, mint húsz évvel ezelőtt. Csak élőben énekelek, nem úgy, mint a Magyarországról Erdélybe látogató énekesek némelyike, aki playbackezik, és felveszi a 3-4 ezer eurós honoráriumot! Nem akarok rosszat beszélni a pályatársaimról, de hát az ember visszahallja az ilyesmit a hangtechnikusoktól. No de vissza az operához! A *Toscá*ban két srác énekelte a pásztoráriát, és mind a ketten lebetegedtek. Vagy az egyik elutazott, a másik beteg lett. Erre Kurt Mild, a román opera karvezetője azt mondta, hogy „Tamás, te meg tudod oldani. Maradj itt ma a próba után, és betanítom neked!” Lepróbáltam az egészet a nagy zenekarral, és másnap este a Román Operában teltház előtt elénekeltem. Még ma is el tudnám énekelni a Pásztor áriát a *Toscá*ból... Tizenegy éves voltam. Amikor vége volt az előadásnak, előre jöttek meghajolni a szólisták, majd hátraléptek, és intettek nekem, hogy menjek előre én is meghajolni. Ekkor egy olyan taps indult be, hogy az az érzésem – bár tizenegy évesen ez nem volt tudatos –, akkor születhetett meg bennem az elhatározás vagy a vágy, hogy énekes leszek. Aztán amikor bekerültem a konzervatóriumba, azonnal a kórusba kerültem, szólót énekeltem.

Zilahi Csaba:

---

¹³ Sorin Tudoran: (1948 –2014) román szólógitáros, énekes. Zenekarai: Chromatic, Roşu şi Negru, Mondial.

¹⁴ Radu Goldiş: (1947–) román származású amerikai jazzgitáros és zeneszerző.

¹⁵ Jimmy Hendrix (1942–1970) amerikai gitáros, énekes, zeneszerző. Sokak szerint a valaha élt legjobb és legnagyobb hatású rockgitáros.

¹⁶ Santana: (1947–) Grammy-díjas mexikói származású amerikai rockzenész és gitáros, a latin rock megteremtője.

¹⁷ Franz Schubert (1797–1828) osztrák zeneszerző. Bár nagyon a 19. század legtehetségesebb zeneszerzői közé tartozik.

¹⁸ Giacomo Puccini (1858–1924) a 20. század egyik legnépszerűbb olasz operaszerzője.

¹⁹ Leoncavallo: Ruggero Leoncavallo (1857–1919) olasz zeneszerző és zongorista, a *Bajazzók* komponistája.

²⁰ Georges Bizet (1838–1875) francia zeneszerző, legismertebb operája a *Carmen*.

Na, de kanyarodjunk vissza a zenekarhoz...

Tamás Gábor:

Mondom Sorin Tudorannak, hogy jöjjön el a Fások klubjába, mi ott nyomjuk a próbákat, hallgassa meg. Eljött, kezébe vette a gitárt, és rákezdett. Ő már Râmnicu Vâlcean örült Hendrix- meg Santana-hívó volt, és amit ott játszott, attól leesett az állunk. Sajnos ennek az lett a következménye, hogy ő bekerült a zenekarba, de a korábbi szólógitárosnak, Schmerholz Gyurinak távoznia kellett. Ő szépen megtanulta a Shadows-számokat, de azok csak sima melódiák voltak. Nem is kellett neki magyarázkodnunk, volt annyira intelligens fiú. Ma világhírű szobrász jádéból farag, mindmáig nagyon jó kapcsolatban vagyunk. Tőle is nagyon sokat tanultam, ami a ritmusgitárt illeti. Mondta is, hogy jobb, ha Sorinnal folytatjuk. Na, és most jön a nagy kezdet, a fordulópont. A The Swinging Blue Jeans²¹ dalát, a *Hippy Hippy Shake*-et játszottuk. A mikrofon két oldalán énekeltünk, hát össze-vissza köpködött, örökké mosdanom kellett utána. Ő mondta, hogy „Gabiță, tu trebuie sa cânti, ai o voce foarte frumoasă” (Gabika, neked énekelned kell, nagyon szép hangod van). Akkor kezdtem el először szólóban énekelni könnyűzenét, popzenét, beatzenét, mindegy, minek nevezzük. Az első fellépésünk a Fások klubjában örület volt, tombolt a közönség, pedig táncolni jöttek, nem zenét hallgatni!

Zilahi Csaba:

Eredetileg ugye négy magyar srác volt a zenekarban?

Tamás Gábor:

Igen, de aztán bekerült a zenekarba Sorin, és akkor, 1967-ben Kolozsváron megalapítottuk az első komoly rockzenekart, a Chromaticot. Dan Igrețiu dobos, Bobby Călugăreanu basszusgitáros, Sorin Tudoran szólógitáros és jómagam ritmusgitáros és szólóénekes. Egyedül énekeltem a zenekarban.

Zilahi Csaba:

Nem voltak nyelvi problémák? Nem volt gond, hogy az egyik román volt, a másik magyar? Mert hogy végül is a Chromaticban te egyedül voltál magyar...

Tamás Gábor:

Abban az időben ilyesmiről szó sem volt. Mi úgy éltünk a szomszédainkkal is, hogy „menj át Cozma nénihez, kérjél egy tojást”, vagy „menj a Damian néniékhez, kérjél egy pohár kristálycukrot”, vagy fordítva, ők jöttek át valamiért. Mi tényleg Andiékkel, az imént említett Șchiopu családdal nagyon jóban voltunk. Én a mai napig nagyon jól beszélek románul, és még hat-hét nyelven. A román operában és a szomszédaimmal éveken keresztül úgy beszéltem, tehát Sorinékkal is románul ment a szöveg.

Zilahi Csaba:

Milyen dalokból állt a repertoárotok?

Tamás Gábor:

---

²¹ The Swinging Blue Jeans: négy tagból álló brit beategyüttes, amely 1962-ben alakult Liverpoolban.

A magyar opera közelében van egy kis zsákutca a Ciura. Ott volt az IMF-nek, az orvosi egyetemnek a klubja. Az lett a mi székhelyünk és próbatermünk. Az első nyilvános fellépésünk a Chioskban volt 1967 nyarán. Tele a tó melletti kerthelység, és én csak énekeltem, a *Black is Black* és a *Bang Bang* dalokat. A *Bang Bang*-et Sonny and Cher²² énekelte, a *Black is Black* pedig a Los Bravos²³ dala volt. Miután leénekeltem a számot, hatalmas taps és éljenzés tört ki! Sorin felém fordult, és azt kérdezte: „Most már elhiszed, hogy szépen énekelsz?” Ott indult el minden! Sajnos ez a periódus nem tartott sokáig, csak majdnem egy évig. Tudniillik Sorin rettenetesen ráment a vad rockra. Deep Purple,²⁴ Led Zeppelin,²⁵ Uriah Heep²⁶ meg ehhez hasonlók. Engem pedig üvöltetett. Kiénekeltem mindent, de én egész életemben nagyon érzékeny voltam, ezért mindig a romantikusabb dalok vonzottak. Hozzám nem a Rolling Stones²⁷ hanem a Beatles²⁸ állt közelebb, és a Bee Gees. Tehát a melódia, a többszólamú éneklés, a kórus. 1968-ban Puiu Hațeganu, Győri Laci és Masgras Pali elcsábítottak – szólóénekest, gitárost keresve – az akkor alapított Electra zenekarba. Az Electrával játszottunk a Ceai Dansant, az Öt Órai Teadélutánokon a Melody bárban. Kiss Gyuszi és Mészáros Vili bácsi voltak a főnökök.

Zilahi Csaba:

Tehát a Chioskból, a Sétatéri tó partjáról átköltöztél a Melody bárba...

Tamás Gábor:

Igen, de előtte a Chromatickal voltunk Bukarestben is egy popfesztiválon, ahol sikeresen szerepeltünk. A Preoteasa kultúrházba meghívták az összes neves zenekart. Összegyűlt az egész romániai beatmezőny, de még nem volt senki befutott zenekar. Mi az IMF zenekaraként kaptunk meghívást. Felmentünk, és erdélyiekként óriási sikerünk volt. Sorin elkápráztatta gitárjátékával a közönséget. Kapcsolatban vagyok a feleségével, aki mondta, hogy Sorinról nemrég megjelent egy könyv. Harminc év után megtaláltuk egymást Németországban, de ő már hazaköltözött, és borzasztóan csalódott volt, hogy a román és ezen belül a kolozsvári popzene visszaemlékezve nem értékelte a munkásságát. Annak idején volt annyira intelligens, és voltunk olyan jó barátok, hogy azt mondja „Gabi, megértelek. Te a Beatlesszel és a Bee Geesszel vagy, én az ordibálással”. Közben építette az erősítőket, a végfokokat Goodmans hangszórókkal. A Feuerben olyan esték voltak a Chromatickal, hogy ezeket amíg élek nem felejttem el.

Zilahi Csaba:

Említetted, hogy szétváltatok...

Tamás Gábor:

Harag nélkül. Az Electránál már a Beatles vitte a repertoár több mint felét, az *If you going to San Francisco* Scott Mckenzie-től,²⁹ az *Eloise* és hasonló, nekem fekvő dalok, egyszóval a dallamosabb, romantikusabb „szép zene”. Persze ezt idézőjelbe teszem, mert nem

---

²² Sonny & Cher: amerikai pop/rock/folk duó volt 1964-től 1977-ig. Sonny Bono és felesége, Cher alkották.

²³ Los Bravos: 1965-ben alakult spanyol beategyüttes, legismertebb slágere a *Black Is Black*.

²⁴ Deep Purple: 1968-ban alakult brit hardrock-együttes amely a stílus egyik legnagyobb hatású zenekara.

²⁵ Led Zeppelin: brit rockegyüttes, 1968–1980 között működött, az egyik legnagyobb rocklegenda.

²⁶ Uriah Heep: 1969-ben alakult és máig aktív angol hardrock-zenekar.

²⁷ The Rolling Stones: (1962–) Az 1960-as évek brit blues hullámának vezető zenekara, a mai napig aktív.

²⁸ The Beatles: (1960–1970): angol beatezenekar, a popzene legnagyobb hatású együttese.

²⁹ Scott Mckenzie: amerikai énekes. Legismertebb dala a *San Francisco*, a hippy-generáció emblematis dala.

akarok senkit megsérteni, a rock is szép. Én meg tudok hallgatni egy Metallicát³⁰ bármikor, vagy egy Bon Jovit,³¹ Bryan Adamst³² vagy a svéd Europe³³ bandát! De ezeknél mindenhol ott a melódia. Nem csak a metálüvöltés. Az már nekem sok. Ott leállok. Sorin volt annyira jó barát, hogy az egyik ilyen Ötörai Teadélutánra eljött a Melodyba. Óriási előnyünk volt, hogy a Beatles számokban Pali, Puiu meg Győri Laci is gyönyörűen énekelt. Elindultunk három-négy szólamon. Az akkor Kolozsváron nagy szám volt!

Zilahi Csaba:

És hol léptetek még fel a Melodyn kívül?

Tamás Gábor:

A próbatermünk a Casa Studentilorban volt (Diákművelődési Ház), a Béke téren. Ott, ahol Gabriel Margarint-nak volt egy fantasztikus esztrádzenekeara, az egyetem zenekara. Ott volt a próbaterme később az Acoustic T 74-nek is. Ott, a Diákházban ezres koncertjeink voltak. Először játszott az esztrádzenekear, amiben Puiu dobolt, Pali bögzött, Győri Laci gitározott, én meg ritmusgitároztam. Kísértük a szolistákat. Utána szünet, majd a második részben csak az Electra játszott beatkoncertet. A *Ringasd el magad!*-től³⁴ kezdve, örület, hogy milyen hangulat volt ott. És a Diákháznak élveztük az előnyeiket: utaztattak, felléptettek. Azzal az esztrádzenekearral mentünk el Temesvárra egy országos fesztiválra. Sile Dinicu, a Román Rádió televízió karmestere volt a zsűri elnöke. Százhoz közeli egyetemi zenekar játszott egy héten keresztül. Én pedig megnyertem a legjobb énekes díját, méghozzá Tamás Gábor névvel. Mert apám hiába diktálta be a születési bizonyítványomhoz, hogy Tamás Gábor Ferenc a nevem, beírták, hogy Tamas Gavrilă Francisc. Megnyertem az országos verseny szólista kategóriáját az *Eloise* című dallal.

Zilahi Csaba:

Ebben az időszakban te egyetemista voltál?

Tamás Gábor:

Persze, a konziban. Éjszakánként, egy kis pénzkeresés céljából Vilmányi Sanyi³⁵ zenekarával is énekeltem a Melodyban mint szólista. Mit ad Isten, ki jön be egyszer éjszaka, úgy 11 óra fele? Hát Bretter György a filozófia tanárom,³⁶ Terényi Ede³⁷ és Vermessy Péter³⁸ tanárain a konziból. Befutottam a függöny mögé, mert oda mentünk cigarettázni. Vermessy nagy vagány volt, a könnyűzenét abszolút nem ítélte el. Beküldte a pincért, hogy mondja meg, jöjjön ki Tamás. Kijöttem, és énekeltem nekik egész este. Nem mondták, hogy jó vagy rossz. Én meg nyilván nem mertem odamenni, örültem, hogy meghallgattak. Közben az Electrával nyáron lementünk a tengerre, bárokban muzsikáltunk. Egyetemistaként szép

---

³⁰ Metallica: 1981-ben, Los Angelesben alakult amerikai heavy metal zenekar, az 1980-as és az 1990-es évek meghatározó zenekara.

³¹ Bon Jovi: amerikai rockegyüttes, amelyet 1983-ban alapított John Francis Bongiovi Jr., művésznevén Jon Bon Jovi énekes.

³² Bryan Adams: (1959–) kétszeres Grammy-díjas kanadai zenész és dalszövegíró, pályafutását 1976-ban kezdte.

³³ Europe: 1979-ben alakult világhírű svéd rockegyüttes, legnagyobb slágere a *Final Countdown*.

³⁴ Ringasd el magad! Az LGT zenekar 1972-ben megjelent második nagylemezének címadó dala.

³⁵ Vilmányi Sándor: kolozsvári billentyűs, zeneszerző, zenekarvezető.

³⁶ Bretter György: (Pécs, 1932– Budapest, 1977), esszéíró, filozófus.

³⁷ Terényi Ede: Eduard Terényi (Marosvásárhely, 1935– Kolozsvár, 2020) zeneszerző, zenetudós, egyetemi tanár.

³⁸ Vermessy Péter: (Brassó, 1939– Heidenheim an der Brenz, 1989), erdélyi magyar zeneszerző.

pénzeket kerestünk, volt hosszú Kent, csencseltünk a valutával, itt vettem életem első kazettás magnóját... A turisták meg imádták zenekarunkat, úgyhogy ezek csodálatos évek voltak.

Zilahi Csaba:

Hogy kerültél Bukarestbe?

Tamás Gábor:

Úgy, hogy amikor bekerültem a konziba, Bene Irma zongora tanárnőm kiakadt, hogy én miért nem tudok zongorázni, miért csak csellózok? Üvöltött rám, hogy epegörkse van, ha én zongorázom. Megismételtette velem az első és a második évet, miközben más tantárgyakból 8-9-es médiám volt. Aztán harmadéven elvágott a pótvizsgán is, és ezzel kirúgattott a konziból! Pop Dorin, a kolozsvári konzi dékánja, aki szeretett és pártfogásába vett, írt egy ajánlólevelet, és azt mondta, azzal keressem meg a bukaresti Ciprian Porumbescu zeneakadémia dékánját, Dinu Ciocan tanár urat. Azon a nyáron fogtam magam, és lementem Konstancára „atestat” vizsgára a Kaszinóba, ahol a híres Vilmányi Zenekar játszott a Casinóban. Vilmányi Sanyi legendás hírű zongorista, sok jó zenész került ki a keze közül. Kolozsvári volt, de aztán lement Bukarestbe majd a tengerpartra. Tavaly sajnos itt hagyott minket. Óriási tudása volt, Bukarestben a legnagyobb bandákkal játszott, de a konstancai az ő zenekara volt. Ők kísérték a vizsgán. Elénekeltem Tom Jonestól³⁹ a *My Yiddishe Momme*-t, összesen öt számot kellett elénekeljek, de nem hallgattak végig, leállítottak a második dal után. Megkaptam a szólisták legmagasabb kategóriáját, az egyest. Ezután kiültünk sörözni Sanyiékkal a Kaszinó teraszára, és Sanyi azt kérdi tőlem: „Testvér, mit csinálsz ezután?” Hát, mondom, most éppen semmit, mert kirúgtak a konziból. Ez 1971-ben volt. Mondom Sanyinak, hogy kell menjek Bukarestbe folytatni az egyetemet, van egy ajánlólevelem, amivel remélem, újra felvesznek a konziba. Ha nem, akkor visznek katonának. Sanyiék meg királyok voltak Konstancán. Ott szórakozott az összes politikus. Fejeselek, párttitkárok, mindenkit ismertek. Azt mondja Sanyi, „Testvér, maradj itt! Legyél a zenekarom énekese. Téged innen senki nem visz el katonának.” Mindent elintézett, egy napot nem voltam a seregben...

Zilahi Csaba:

Akkor lehattél profi zenész, ha sikerült az atestat vizsgád...

Tamás Gábor:

Persze, úgy, mintha hegesztő vagy autószerelő képesítést kapnál. Sőt, voltak fokozatai, egyes, kettes, hármas. Attól függött a fizetésünk. Az egyes szólista volt a legmagasabb kategória. Többet kerestem, mint a dobos vagy a basszusgitáros. Ezért mindig meg kellett hívjam őket egy pacal csorbára. Nyáron Neptunon, a Calul Bălan vendéglőbe, a Közonti Pártbizottság éttermébe hívták meg Vilmányi zenekarát. Ott volt Corneliu Mănescu⁴⁰ a feleségével, Ceaușescu⁴¹ fiai, ilyenek jártak be. Amikor bejött Nicu Ceaușescu, rögtön intettek, hogy a *Love Story*-t énekeljem. Eléggé be voltunk rezelve... Ott énekeltem 1971-ben egész nyáron, a szezon végéig. Ezután mentem fel Bukarestbe, a zeneakadémia dékánjához, Dinu Ciocanhoz. Mondta, hogy van egy rossz híre, meg kell ismételnem a harmadévet. Én viszont boldog voltam, hogy újra egyetemista lehetek, ráadásul Bukarestben! Megismételtam

³⁹ Tom Jones (1940–) Grammy-díjas világhírű walesi popénekes, színész.

⁴⁰ Corneliu Mănescu: román külügyminiszter 1961–1972 között, az ENSZ közgyűlésének elnöke 1967 és 1968 között.

⁴¹ Nicolae Ceaușescu: a Román Kommunista Párt vezetőjeként Románia vezetője 1965-től 1989-es kivégzéséig.

a harmadévet, a negyedévben már befutottam a *Donát út*-tal, beindult a tévé magyar adásában a szereplésem, beindultak az erdélyi turnék a Saturnus együttessel és a nagykarolyi Castellánival. Gyakran bejártam a tévéstúdióba, aztán egyszer mondta Bodor Pál⁴² és Boros Zoli,⁴³ hogy van egy zenei szerkesztői hely, volna kedvem hozzá? Alkalmaztak külsősként, én meg átmentem a konziban látogatás nélkülire,⁴⁴ ami még plusz egy év volt. Úgyhogy tartom a rekordot, ami az egyetemi évek számát illeti!

Zilahi Csaba:

De elvégezted...

Tamás Gábor:

Elvégeztem, és az volt a szerencsém, hogy a látogatás nélküli után nem volt kihelyezés! Ha kihelyeznek egy moldvai faluba, lehet, ott ragadok. Nagykarolyból Maghiaru nevű igazgató adott egy igazolást, miszerint a Művelődési Ház alkalmazottjaként zenei oktató vagyok. Ezzel engedték meg, hogy átmenjek a látogatás nélkülire, vagyis csak a vizsgákon kellett megjelennem. Így úsztam meg a kihelyezést, és így kerültem be a Román Rádió és Televízió magyar szerkesztőségéhez, zenei szerkesztőnek. A rádiónál heti öt műsorom volt, most is el tudom sorolni: hétfőn népzene, kedden *Könnyűzenei portré*, csütörtökön *Válaszolunk hallgatóink kéréseire*, szombaton *Toplista*, vasárnap *Magnósok 10 perce*. A Bukaresti Rádió egyedüli zenei szerkesztője voltam. A tévében meg Boros Zoltán vett maga mellé, és eljutottam oda, hogy jómagam is készítettem önálló műsorokat. Például a Szebeni Jazz Fesztiválról, mivel ott Zoli fellépett mint zongorista, ezért engem kért meg a műsor elkészítésére. A tévében a 906-os szobában Boros Zoli, Simonffy Kati volt zenei szerkesztő és én mint „colaborator permanent” (állandó külső munkatárs). Imádtam azt a munkát, a dalok kiválogatását, a felkonferálást: „Most pedig a Doobie Brothers⁴⁵ együttes következik!” Megnyomtam a gombot, indult a magnó. Leadtam a heti öt műsoromat, és jöttem haza Kolozsvárra, vagy indultam turnézni! Jobb volt külsősnek lenni, irigyeltek is a kollégák. Mint a La Fontaine-mesében⁴⁶ a tücsök, olyan szabad voltam, jöttem-mentem amikor akartam.

Zilahi Csaba:

Felsoroltál több zenekart, amelynek tagja voltál. Először volt a névtelen együttes, amelyikkel a Fásokban próbáltál, aztán volt a Chromatic, az Electra és a Vilmányi. Valamelyikkel felmerült, hogy írjatok saját dalokat? Mikor volt az, amikor megfordult a fejedben, hogy kéne valami, ami már te vagy és nem egy második Tom Jones vagy Bee Gees?

Tamás Gábor:

---

⁴² Bodor Pál: (Budapest, 1930–2017) szerkesztő, költő, közíró, műfordító. 1970-től 1979-ig a Román Rádió és Televízió nemzetiségi műsorainak főszerkesztője volt. Az ő nevéhez fűződik a Román Televízió magyar adásának és későbbi munkatársi gárdájának kialakítása. 1983-ban Budapestre költözött, ahol 1984-től a *Magyar Nemzet*, 1991-től a *Népszabadság* szerkesztője lett.

⁴³ Boros Zoltán: (Gyanta, 1939–) filmrendező, zeneszerző, televíziós szerkesztő. 1969–1971 között a Nagyvárad Állami Színház karmestere. 1971–1985 között az országos magyar nyelvű tévéműsor zenei szerkesztője, majd 1990-2002 között főszerkesztője. Zenei szerkesztőként az erdélyi magyar könnyűzene legfőbb támogatója, népszerűsítője.

⁴⁴ Látogatás nélküli képzés: a munkaviszonyban levő diákok számára nem volt kötelező az óralátogatás, otthon, tankönyvekből tanultak, és csak a vizsgákon kellett megjelenniük.

⁴⁵ The Doobie Brothers: 1970-ben alakult amerikai rockegyüttes.

⁴⁶ Jean de La Fontaine (1621–1695) francia író és költő, népszerűségét állatmeséinek köszönheti.

Hát most jön életem másik nagy fordulópontja, amikor a Someșul vendéglőben Masgras Palival, Ecsedivel Sanyival és Győri Lacikával játszunk, az Electra és Vilmányi után. Ez vendéglátóipari együttes volt, a Someșul zenekara. Elvégeztem az egyetemet, tanítottam Harasztoson és Kajántón mint zenetanár, hétvégeken pedig Bukarestben legyártottam a rádióknak a heti öt műsoromat, és leadtam őket a főszerkesztőnek, Birta Józsefnek. Akkor már nős voltam. Ez mind 1972 és 1975 között történt, borzasztó intenzív periódus volt. Szóval ott voltunk a Someșulban, és bejön Streit Pupi, Farkas Api – a legendás híró, zseniális tehetségű zongorista, gitáros, zeneszerző –, a népzeneész Simó Jocó bőgős és Király Feri szaxofonos. 1974-et írunk. Leülnek, odamentem és kérdelem, hogy mi újság. Mondják, hogy szeretnének alapítani egy zenekart, aminek Acoustic T lenne a neve. T, mint Tamás, és el van intézve, hogy a Diákművelődési Házban próbálhatunk.

Zilahi Csaba:

De közben tagja voltál egy másik zenekarnak...

Tamás Gábor:

Igen, de az nem volt egy igazi zenekari tagság, csak munkahely. Bementünk este dolgozni, talán ötször egy héten. Szerettük, ennyi. Mondom, hogy fiúk, hát nagyon megtisztelő, mert tudom mindegyiketekről, hogy milyen szintű muzsikusként. Így alakult meg az Acoustic T 74 zenekar, amellyel kizárólag saját számokat játszottunk. És ez az öt magyar fiú Bukarestben, a Sala Palatului-ban mint Laureat Special (Különleges Meghívott) lépett fel. Az összes nagy banda ott volt. A Roșu si Negrutól⁴⁷ a Mondialig⁴⁸. A szövegeinket természetesen lefordítottuk románra is. Palocsay Zsiga⁴⁹ írta őket. Az *Álom* című számunk elnyerte az első helyet a szerzemények között. Ketten írtuk a dalokat, de Api volt az agy, a zene. De ő soha nem énekelt, tehát az ő dallamvonalai hangszeres dallamvonalak voltak. Oda kellett én bejöjjelek és megváltoztassam. „Apikám, ez nagyon szép, de nem talál énekhangra.” Erre azt mondta szerényen, hogy „Gabikám úgy énekelj, ahogy jónak látod, csak maradjon meg az eredeti.” Úgy is írja a lemezen, hogy zeneszerző Farkas József és zárójelben dallamvonalak Tamás Gábor. Most megint kapcsolatban vagyunk. Pupi, Jocó és Api, mind a négyen élünk. Király Feri sajnos már nincs közöttünk... Felkerültünk az országos toplistára. Fantasztikus, milyen érzés volt, hiszen magyar fiúk voltunk. És azért 1974-ben már elég kemény Ceaușescu-időket éltünk, ezek már nem a békés hatvanas évekbéli román–magyar együttélés évei voltak.

Zilahi Csaba:

Ezek a dalok felkerültek valamilyen hanghordozóra, megmaradtak-e az utókor számára?

Tamás Gábor:

Voltam olyan gazember, hogy ezeket a számokat szépen lemásoltam magamnak magnószalagra. Nem tudom, hány évtized után elővettem egy nagy tárcsás magnót, és átírtam CD-re. Szóval megvannak, de nincsenek kiadva. A tévé hangstúdiójában készültek, mert az Acoustic T 74-gyel sokat szerepeltünk a Magyar Adásban. A tévéfelvételeket azóta sem kaptam meg Borostól... Van azért valami képanyagom. A Kolozsvári Rádióban Porzolt

---

⁴⁷ Roșu si Negru 1963-ban Bukarestben alakult román rockzenekar, Iașiban vált országosan ismertté.

⁴⁸ Mondial: 1966-ban Bukarestben alakult román rockzenekar.

⁴⁹ Palocsay Zsiga: Palocsay Zsigmond, (Tordaszentlászló, 1935 – Kolozsvár, 1994), erdélyi magyar költő.

Viktor⁵⁰ mutatta be őket, Csép Sanyi⁵¹ is készített interjút velünk. A Bukaresti Rádióban a saját műsoraimba nem tettem be a szólódalaimat, de az Akusztikot már igen. Ott voltak a toplistán, a tévébe meg Zoli szerkesztette be őket. Akkor jött be a Chicago⁵² és a Blood, Sweat and Tears,⁵³ Api az ő mintájukra hangszerelte zseniálisan a dalainkat. Három fűvös hangszerrel, szaxofon, trombita, trombon, és ugye basszusgitár, dob. Api váltotta a zongorát és a gitárt, én pedig csak énekeltem, nem gitároztam. Ugyanezt a mintát követte az Apostol⁵⁴ is. Nagyon jó barátságban vagyok Meződi Józsvival,⁵⁵ nem olyan rég a zongoristájukkal is. Az Uránia moziban szervezett koncertemre ők is eljöttek, és erről beszélgettünk, hogy őket is ezek a zenekarok inspirálták. Azt hiszem, legalább 10-15 saját számunk volt. Ezek sokat segítettek abban, hogy megtaláljam önmagamat. A *Donát úti orgonák* esetében úgy érzem, hogy nemcsak az a csodálatos szerzőpáros, hanem valamicskével az én hangom is hozzájárult a dal világsikeréhez. Akárhova megyek, Kanadába vagy Ausztráliába, mindenhol énekelik a Duna tévének köszönhetően. Engem onnan ismert meg a világ különböző tájain élő magyarság.

Zilahi Csaba:

Mikor énekelted először? Hiszen ez egy olyan dal, amit tudomásom szerint még az 50-es években írtak.

Tamás Gábor:

A történet azért hiteles, mert maga Imrédy Géza bácsi⁵⁶ mesélte el nekem a Szabók bástyája melletti lakásában. A Leányvár nevű vendéglőben borozgattak Sbârceával, aki a Claude Romano művésznevet használta és egyébként szomszédunk volt. Magyar felesége volt, anyanyelvi szinten beszélte a nyelvünket. Ömlött kint az eső, borozgattak, és ott írták meg a dalt. Azért egyezzünk meg, hogy ez a gyönyörű kis melódia e nélkül a banális, csodálatos kis szöveg nélkül soha nem érte volna el azt a sikert. Egy este, amikor a Someşulban játszunk, bejön Boros Zoli és mondja, hogy lesz a Magyar Színházban egy varietéműsor *Tapsoljuk Kolozsvárt* címmel. Mondta, hogy én is fel fogok itt lépni. Bokor Ildikó⁵⁷ éneklí majd a *Paloma Blancát* magyarul, Győri Klára⁵⁸ valami híres jazzszámot, én pedig a *Donát úti orgonákat*. Édesapám valamikor a gyerekkoromban játszotta és énekelte, mert ez a dal egy kis sikert már az ötvenes évek derekán megélt. Mondom neki, „Zolikám, a Jóisten áldja meg, mindenki nyomja a nemzetközi számokat, és én ezt fogom énekelni?!” Elmegyek Imrédy Géza bácsihoz a kottával, amit Zolitól kaptam, és azt kérdi, hogy „hol a verze?” A középrész. Hát, mondom, nem tudok ilyenről. Erre fogta Géza bácsi a hegedűjét, ott a bástya melletti lakáson, fenn az emeleten. „Mit ér a május, mit ér a nyár? Mit ér a csillagos ég”, énekelte. Hát ez hiányzott! Zolival bemegyünk a Kolozsvári Rádióstúdióba Porzsolt Viktorhoz, az meg a fejéhez kap, hogy „végre valakinek eszébe jutott!” Zoli zongorával lejátssza a középrészt, én meg ráénekelem, és bevágjuk. Így született meg a háromperces végső variáns.

---

⁵⁰ Porzsolt Viktor: a Kolozsvári Rádió zenei szerkesztője volt az 1970-es években.

⁵¹ Csép Sándor (Arad, 1938 – Kolozsvár, 2013), riporter, rádió- és televízióműsor-szerkesztő, 1990-től az újra alakult Kolozsvári Rádiótelevízió főszerkesztője volt.

⁵² Chicago: amerikai rockegyüttes, 1967-ben alakultak meg Chicagóban.

⁵³ Blood, Sweat and Tears Grammy-díjas amerikai jazz-rock együttes, 1967-ben alakult New Yorkban.

⁵⁴ Apostol: 1970-ben alakult magyar könnyűzenei együttes.

⁵⁵ Meződi József: 1973-tól az Apostol énekese.

⁵⁶ Imrédy Géza: (1909–1987) színész, rendező, dalszövegíró, a kolozsvári színház tagja 1947–1975 között.

⁵⁷ Bokor Ildikó: (1949–2010) erdélyi magyar színművész, 1994-ben áttelepült Magyarországra.

⁵⁸ Győri Klára: az 1970-es évek egyik ismert erdélyi magyar táncdalénekesnője.

Hát kérlek szépen, jön a *Tapsoljuk Kolozsvárt*, 1974-ben. Azt mondja Köllő Béla,⁵⁹ hogy „Következzék egy ifjú fiatalember, aki egy nagyon szép régi dalt fog énekelni, biztos egy kislányról van szó benne!” Mire én kimerítő, bővített mondatban válaszoltam, hogy „Igen”. Izgultam, mint a nyavalya, elénekeltem a dalt. Csend, majd hatalmas taps! Akkor értettem meg, hogy mit jelent ez a dal a kolozsváriaknak. Ahogy Veress Zoltán⁶⁰ költő, író mondta, hogy az erdélyi magyarság jövőbe vetett hitét, a tavaszt, a megújulást. Ott hangzott el először fekete-fehér tévéadásban.

Zilahi Csaba:

Milyen érzés volt, amikor kezdedbe vették a kislemezt?

Tamás Gábor:

Ez is Zolinak az érdeme. Amikor ez az örült siker beindult, akkor azt mondta, hogy ezt azonnal ki kell adni! Ő minden évben javasolhatott előadókat a nemzeti kisebbségek részéről a lemezkiadónak. Persze a saját szerzeményeit is odatette, ami nem baj. Az első kislemezem, amivel befutottam, mint énekes, 1973-ban jelent meg a *Még most is visszavárom* című dallal. Mária Magdolna dala a Jézus Krisztus Szupersztárból,⁶¹ amire Józsa Erika⁶² írt egy fantasztikus magyar szöveget. Ez volt az első. Utána jött 1974-ben a *Donát úti orgonák*, amit tízesével vittek a lemezboltból. Zoli szerint Romániában a mai napig a kislemezek eladási rekordját tartom, az Electrecord lemezkiadó igazgatója mondta, hogy abszolút rekord, másfél millió lemezt adtak belőle. Ehhez képest kaptam érte 80 lejt (egy havi átlagfizetés 1800 lejt körül volt – szerző megj.) és egy diplomát.

Zilahi Csaba:

Tehát ez a két kislemezed jelent meg a rendszerváltás előtti időkben...

Tamás Gábor:

Így van, de ezzel a nagy sikerrel párhuzamosan beindult az Acoustic T 74. A zenekar is versenyzett a toplistákon, és én meg nyomtam az én szólórepertoáromat, a *Keresztapa, Donát út, Violák*, satöbbi. Egyszer Boros Zoli mutatott egy nagy kartondobozt tele levelekkel, amikben a hallgatók Tamás Gábort kérik, és két levelet, amiben Acoustic dalt kérnek. Azt mondta, „Légszíves dönts el, hogy mit akarsz!” Akkor döntöttem el, hogy önállóan folytatom, mert éreztem, hogy ez az én világom.

Zilahi Csaba:

Attól kezdve Tamás Gábor néven léptél fel? Hogy lett vége a zenekarnak?

Tamás Gábor:

Úgy, hogy ide-oda helyezték az embereket, az egyiket a Filharmónia kórusába, Api pedig a konzi befejezése után elkerült Temesvárra, ott lett karmester. Elváltak az útjaink, nem volt harag, mindenki ment a maga útján. Én turnéztam az országban, Szentgyörgyön a Klára

---

⁵⁹ Köllő Béla: sz. Friedmann Béla (Gyergyószentmiklós, 1929– Kolozsvár, 1985) romániai magyar színész, rendező, 1972-től haláláig a kolozsvári színtársulat tagja.

⁶⁰ Veress Zoltán: (Kolozsvár, 1936 – Stockholm, 2013) erdélyi magyar költő, író, műfordító.

⁶¹ Jézus Krisztus Szupersztár: világhírű rockopera, szerzői Andrew Lloyd Webber és Tim Rice.

⁶² Józsa Erika: (Nagyvárad, 1951) a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével kitüntetett újságíró, televíziós szerkesztő, zeneszerző, szövegíró, előadóművész.

fivéreknek volt a Saturnus együttese, ott ők kísérték. Északon pedig a nagykárolyi Castellani, a Kastélylakók. Akkorra már kinőttem magam, nem kellett máshoz társuljak. Minden városban voltak szervezői a kultúrházaknak, ők hívtak. Kolozsváron a Diákházban is többször felléptem. Aztán felköltöztünk a Timpuri Noi (Új Idők) mozi fölé, a városi kultúrházba. Ott volt alkalmazva Puiu Hategan mint zenekarvezető, ezért ott próbálhatunk. Nyomtuk a koncerteket minden vasárnap a kultúrház zenekarával. Erdélyben kizárólag magyar nyelven énekeltem, ezért is tiltottak le. Meggyűlt a bajom a Securitatéval⁶³ Konstancán, Bukarestben és Kolozsváron is. Három különböző alkalommal vittek el...

Zilahi Csaba:

Milyen okból?

Tamás Gábor:

A tengerparton valuta miatt, Bukarestben, hogy miért hangoskodtam egy vendéglőben magyarul. Nem volt hangoskodás, csak jól éreztük magunkat, magyar fiúk. Kolozsváron pedig azért, mert leveleztem a magyarországi unokatestvéreimmel és a nagymamámmal. Édesanyám budapesti születésű, az ő részéről minden rokonom kint volt. Le kellett írjam a Securitaténak románul, hogy miket írtam nekik, ott tartottak a Traian utcán (a Securitate kolozsvári székháza) reggel 4-ig. Az utolsó csepp a televízió bukaresti székházában történt. Egyik reggel megyek be a szerkesztőségbe, és Esztike, a titkárnőnk idegesen hadonászik, hogy a tévé elnöke hívat. Azt hittem, elájulok. Elegáns, magas, finom ember volt, szívélyesen fogadott. Elkezdett dicsérni, hogy mennyire örülnek az ilyen fiatal kollégáknak. Feldicsért az egekig, hogy legyen honnan zuhanjak. Amikor kijövök, azt mondja, örülne, ha olykor beszámolnék neki arról, ami a magyar és a német szerkesztőségben történik és elhangzik. Mármint, hogy legyenek besúgó... Akkor mondtam a feleségemnek, hogy azon a napon, amikor nekem Csép Sándort, Csáki Zolit vagy Simonffy Katit, Bodor Pált vagy Borost fel kell jelentenem, én felakasztom magam. Én ezt nem tudom megtenni. Engem nem így neveltek, nem ilyen gerincet adott nekem a Jóisten, s apámnak a vesszői.

Zilahi Csaba:

Amíg itthon voltál, a cenzúra beleszólt a dalaidba?

Tamás Gábor:

Hogy az Istenbe ne! Azért tiltottak el, mert nem énekeltem románul, csak magyarul. Egyetlen saját koncertemen sem, ahol a Saturnus meg a Castelanii kísért. Boros Zoli mondta, hogy Gábor most már nem úszod meg, mindenkinek kell hazafias dalt énekelni. Én azt mondtam: Zolikám, akkor nem énekelek többet. Ez 1974–75-ben volt, a távozásom előtt. Amikor már nagyon erőltették, hogy muszáj, egybe belementem. Kerestély Zsoltnak⁶⁴ van egy fantasztikus szerzeménye, a *Copacul (A fám)*. Józsa Erika gyönyörűen lefordította magyarra. „És ott áll a fám, ő vigasztal és bátorít”. Erre mi azt mondtuk, hogy hát kérem, a fa az a kondukátor (conducător, magyarul a vezér, Nicolae Ceaușescu nevezte így magát). Ezzel védekezhettem, hogy ez hazafias dal. Nem mertünk már sehol beszélgetni, mindenhol kerestük a mikrofonokat. Borzalmas idők voltak. Az volt a baj, hogy nem énekeltem románul és nem énekeltem a Ceaușescu-rendszerrel éltető hazafias dalok közül egyet sem. Ez elég volt ahhoz, hogy letiltson a kulturális bizottság.

⁶³ Securitate: a román kommunista diktatúra titkosszolgálat volt 1989-ig.

⁶⁴ Kerestély Zsolt: (Siklód, 1934–) a román könnyűzene egyik legismertebb zeneszerzője.

Zilahi Csaba:

Hogy sikerült kijutnod Finnországba?

Tamás Gábor:

Szerződéssel. Bent vagyunk a bukaresti zenei stúdióban, és bejön Adriana Dumitrescu, a nagy varietéműsorok koreográfusa, akivel nyáron a tengerparton mindig együtt dolgoztunk. Bezárja az ajtót, és azt kérdi, „Gabi, ki akarsz menni?” Mondom, „Ki ne akarna kimenni ebben a helyzetben ebből az országból?” Azt mondja, „Figyelj ide, csinálsz egy zenekart, beveszed a fiamat is, Barbut, és elmentek meghallgatásra az ARIA-hoz,⁶⁵ ahol az igazgató, Massini, jó barátom.” Elmentünk meghallgatásra, aztán teltek a hónapok. Majd jött a nagy audíció a külföldi impresszáriókkal. Nagyon tetszett mindenkinek a zenekar, csak egy baj volt, kvintettre hónapokon át nem jött szerződés. Adriana Dumitrescu egyszer csak azt mondja, „Gabi, menj ki, akivel tudsz, mert nem fogtok szerződést kapni kvintettre”. Körösi Jancsi dobosa, Coca Moraru keresett basszusgitáros-énekest, én meg jelentkeztem, de azzal a feltétellel, hogy hozhassam a zongoristámat, Farkas Apit is, aki minden dalomat ismeri. Kivitettem Finnországba, de ő visszatért. Coca egy szekus volt, aki rendszeresen járt külföldre. Ezt mindenki tudta. Hát így mentem el. Gyorsan megtanultam basszusgitározni, mert addig fogalmam sem volt... Mondjuk a cselló azért segített.

Két napig mentünk a Szovjetunióhoz keresztül vonattal, a hangszerekkel. Coca lent horkolt, míg a felső ágyban Api megtanította az egész repertoár basszusgitáros részét. Nem kellett nekem Jaco Pastorius-szólókat⁶⁶ játszani. Akkor már egyértelmű volt számomra, hogy nem térek vissza, amit távozásom előtt természetesen megbeszéltem családommal is.

Zilahi Csaba:

Szóval törvényesen, hivatalos szerződéssel mentetek ki...

Tamás Gábor:

Igen, az ARIA-val szerződöttünk külföldi muzsikálásra Finnországba a vendéglátóiparba, 1976-ban. Kaptam útlevelet, benne német, dán, finn és norvég vízummal. Finnországban a Haculinen Agentura szerződtetett hat hónapra. Közben vártam, hogy a feleségemet, Ilikét törvény szerint kiengedjék látogatóba. Otthon volt a három és fél éves Attila kisfiúmmal. De nem engedték ki, úgyhogy az a variáns esett, hogy Ilike kijön útlevelemmel, és utólag kihozzuk Attilát is. Maradt az, hogy én disszidálok, és őket majd kiengedik családtagként.

Zilahi Csaba:

A zenekar többi tagja visszajött?

Tamás Gábor:

A szekus Coca persze, hogy hazament Helsinkiből, és a feleségemet terrorizálta hónapokon keresztül, hogy „Mondd meg Gabinak, jöjjön haza, mert tönkretett! Megyünk majd ismét, csak most jöjjön haza”. Api is hazajött, mert a felesége otthon várta... később mégis elváltak.

---

⁶⁵ ARIA: a rendszerváltásig az egyetlen hivatalos román koncertszervező iroda.

⁶⁶ Jaco Pastorius: (1951–1987) virtuóz amerikai jazz basszusgitáros és zeneszerző.

Zilahi Csaba:

Te pedig Finnországban új életet kezdél...

Tamás Gábor:

Finnországban beindult egy vendéglátóipari zenekar, de minden este olyan volt, mint egy koncert. Nincs olyan nemzet, mint az északi skandináv nemzetek, akik úgy táncoljanak, mint ők. Öt-hat-hétszáz személyes vendéglőkben játszottunk. Felmentünk a színpadra a szünet után, óriási vastaps. Igazi, jó értelemben vett sztárok voltunk, a tenyerükön viseltek. Életemnek sok szép periódusa van, a finnországi éveket mindenképpen oda sorolnám.

Zilahi Csaba:

Ez a hetvenes évek második fele?

Tamás Gábor:

Pontosan 1976. május 31.-én, a születésnapomon távoztam Bukarestből, és decemberig volt szerződésünk. Utána elmentünk Németországba, ott átvettem a zenekar vezetését, és ott nosztalgiából Elektrának kereszteltem el. Puiu Hateganu régi barátom már kint volt három éve egy másik zenekarral, és megbeszéltük, hogy csinálunk együtt egy zenekart, és lemegyünk Németországba. Fizettem a kvótát továbbra is az ARIA-nak, hogy ne mondassák azt, hogy azért nem engedik ki Ilikét, mert nem fizetem. Minden hónapban mentünk a bankba, és küldtük nekik a részüket. Úgyhogy 1976 decemberétől a világhírű müncheni Intermezzo kabaréban énekeltem, először mint szólista, utána a zenekarral. Úgy volt, hogy 1977. május 31-ig játszunk, de megkértek, hogy még maradjunk két hónapig, mert nagyon szerették a zenekart. Így július 31-ig, Puiu születésnapjáig maradtunk Münchenben, majd Svédországba mentünk. Ott a Budapest vendéglőbe kerültünk, amelynek tulajdonosa Vajda Győző a Világifjúság társkeresőjének segítségével ismerte meg gyerekkori barátnőmet, Katicát, Szilágyi Enikő⁶⁷ testvérét, innen az ismeretség.

Zilahi Csaba:

A zenekart, amellyel hivatalosan kimentél, hogy hagytad ott?

Tamás Gábor:

1976 augusztus elsején a Helsinki állomásra kimentünk, de én nem ültem fel a vonatra. Azt mondtam Cocának, hogy ha már itt vagyok Finnországban, meglátogatom Puiut Varcausban, mert ő ott zenélt. Nem viszek csak egy táskát, ülök két napot, és aztán jövök haza. Api bőröndjébe tettem az ajándékot a feleségemnek, a gyerekenek. Coca mondta is, hogy „Api, milyen sok csomagod van”. Össze-vissza hazudtunk ott ijedtségünkben. Egy kis táskával a vállamon mondtam, hogy jövök én is két-három nap múlva. Felültek a vonatra és hazajöttek, én pedig mentem Puiuhoz. Ő tudta, hogy le akarok lépni. Helsinkiből busszal felmentem Varkausba, mert ott zenélt. Ez az ország közepétől kicsit délebbre fekvő angyali kis finn város. A zenekarából a basszusgitáros kinősült Svédországba, én pedig beugrottam a helyébe. Így nyomtuk Puiuval decemberig. Akkor intéztem egy szerződést egy Ferry Reissel nevű magyar származású impresszárral, aki leszerződöttetett minket Münchenbe, az Intermezzo kabaréba. Ott zenéltünk egész 1977. július 31-ig, és onnan augusztus 8-án (nyolc nappal Elvis

---

⁶⁷ Szilágyi Enikő: születési nevén Borbély Enikő Mária, (Kolozsvár, 1952), romániai magyar színésznő, New Yorkban, Brüsszelben, Londonban, Berlinben, Párizsban és Budapesten játszik és koncertezik.

halála előtt) Puiuval ketten felmentünk Svédországba, ahol menedékjogot kértünk. Iancu, a zongoristánk ott maradt Németországban, mert beleszeretett egy müncheni csajba.

Zilahi Csaba:

1990-ig, a rendszerváltásig nem is jöttél haza, látogatóba?

Tamás Gábor:

De, már 1981-től minden évben haza látogattam, mert három év elteltével megkaptam a svéd állampolgárságot. A románról le kellett mondjak, mert abban az időben sehol nem létezett kettős állampolgárság. Ma már kettős vagyok, svéd és magyar is. Sehol nem adták meg ilyen hamar, Németországban például tíz évet kellett várni az állampolgárságra. 1981 decemberében már itthon voltam karácsonykor.

Zilahi Csaba:

Nem féltél attól, hogy a szekusok rád teszik a kezüket?

Tamás Gábor:

Dehogynem! Amikor hazaérkeztem, le kellett jelentkezzek, hogy a szüleimnél fogok lakni. Az útlevélosztály főnöke a Traian utcában egy bizonyos Iancu volt. Megfogta az útlevelemet és eltette. Szépen kértem, hogy adja vissza, de azt válaszolta, jöjjek utána másnap. Mondtam, adja vissza, mert ez egy svéd útlevél. Erre még hangosabban rám förmedt, hogy jöjjek holnap! Na, az az út, amíg én onnan hazamentem apámékhoz a Kétágú templom melletti nagy bérházba... Amíg élek, nem felejttem el. Akkor mondtam apámnak először, hogy „apu, tölts egy pohár pálinkát”. Nem aludtam egy másodpercet sem azon az éjszakán. Apám is megijedt, és másnap jött velem. De hát mondom, „édesapám, nem vagyok gyerek!”, „Hagyjad fiam, jövök”. És akkor mit tudom én, miket mondott ez a Iancu ott az útlevélosztály kis ablakánál, de végül odadobta az útlevelemet. Amikor kijöttem onnan... Nem is tudom, azóta hányszor álmódtam, hogy újra elveszik, és nem mehetek vissza, ott maradok a vasfüggöny mögött. Ezek olyan traumák, amelyektől életed végéig nem tudsz megszabadulni.

Zilahi Csaba:

Na, és hogyan folytatódott a zenei pályafutásod?

Tamás Gábor:

Ott kint a legismertebb svéd sztárokkal muzsikáltam, a Mustash nevű zenekarral. Magyar fiúk voltak Stockholmban, Patai Béla, Major Gyuszi, Szalay Lajos. Nagyon menő zenekar volt, a legnagyobb sztárok mögött álltunk. Az egyikük egyszer azt kérdezte tőlem, hogy „Gábor, miért nem alapítasz saját zenekart? Miért dolgozol te másnak? Hát te viszed ezt az egész zenekart!” Addig a Mustachhal és az Agnetha Baumann zenekarral játszottam énekes basszusgitárosként. 1985-ben viszont megalapítottam a Gábor & Night Stars nevű saját zenekaromat, amellyel nem kellett többet másnak dolgozzak. Rendszerint a Svédország és a többi skandináv ország között közlekedő sétahajókon dolgoztunk. Óriási sikerrel, többször nyertük el a Skandinávia legnépszerűbb zenekara kitüntetését.

Zilahi Csaba:

Gondolom, a vendéglátós zenekarok között, hiszen ezeken a fellépéseken csak nemzetközi feldolgozásokat énekeltek...

Tamás Gábor:

Csak nemzetközit, magyart nem lett volna kinek.

Zilahi Csaba:

Hogyan tértél vissza az erdélyi színpadokra?

Tamás Gábor:

Egy stockholmi karácsonyi vacsora alkalmával feltettem egy-két régi otthoni dalomat a finn zongoristámnak. Erre azt mondja, hogy „ha te ilyen ismert és népszerű voltál, miért nem térsz vissza koncertezni most, hogy a Ceaușescu-rendszer megbukott?” Nem sokkal később felhívott Csép Sándor, akivel folyamatosan tartottam a kapcsolatot. Azt mondta, hogy lesz Kolozsváron, a Continental szállóban New York Kávéház címmel egy műsor, amire föltétlenül haza kéne jöjjenek. Hát mondom, „Sanyikám, ki emlékszik még rád?” „Ezt bízd rád!” 1991-ben hazajöttem, és elénekeltem öt dalt, nyilvánvalóan a *Dónát úti orgonákat* is. Közben volt egy beszélgetés az asztalnál. Ott volt Csávossy György,⁶⁸ Boros Zoltán, Vitályos Ildikó,⁶⁹ Márton János,⁷⁰ Köllő Béla és az öreg Sbârcea bácsi,⁷¹ aki lehet, hogy fiatalabb volt, mint én most, és agyondicsért: „Jó, hogy mi megírtuk ezt a dalt, de kellett ennek a gyerekeknek ez a gyönyörű szép hangja.” Persze, hogy jól esett! Azt kérdezte Csép Sanyi, hogy „Na most már elhiszed, hogy nem felejtettek el?”

Zilahi Csaba:

Szóval ez a fellépésed indította újra az erdélyi sikereidet...

Tamás Gábor:

Ezen felbátorodva a stockholmi zenekarommal 1994-ben jöttem haza először, amikor Csulak Sándor, a Kolozsvári Magyar Opera gazdasági igazgatója azzal fogadott, hogy „Gábor, baj van a jegyekkel!” Azt hittem, elájulok. Azt mondja, sajnós kell tartani egy második előadást, mivel a jegyek azonnal elkeltek. Ezért a turné végére be kell tegyünk egy plusz előadást. Ez volt az 1994-es visszatérésem. Csép Sanyi utána 16 éven keresztül mindig elkísért a turnéimra, ő konferált fel. Azóta minden páros esztendőben megjelent egy új lemezem, mostanáig tizennégy. Három után jött egy válogatás, aztán megint három-négy új, megint egy válogatás. Ez a hagyomány akkor tört meg, amikor már olyan igény volt, hogy nem vártak két évet, hanem közbe is kellett jönni, és akkor indultak be a turnék, falunapok, városnapok. És hát azóta is Isten tudja, hány száz koncertem volt, és a mai napig járom az utamat. Többször voltam Kanadában, ahol, például Torontóban több mint négyszázan voltak a koncertemen, Miami-ban úgyszintén. Ausztráliában négyszer turnéztam. Örültem, hogy Józsa Erikáékkel is találkozhattam. Budapesten az Uránia tizennyolcadik éve ad otthont a fellépéseimnek, minden páros esztendőben. Egyedül 2020-ban maradt el a Covid miatt. Idén (2022) május 8-án is itt volt az új lemezen bemutató koncertje.

Zilahi Csaba:

---

⁶⁸ Csávossy György (1925–2015) romániai magyar költő, színműíró, mezőgazdasági szakíró, borász.

⁶⁹ Vitályos Ildikó (1935–2018) erdélyi magyar színésznő.

⁷⁰ Márton János (1921–1998) színműíró, színész, rendező, író, a kolozsvári színtársulat tagja volt.

⁷¹ Sbârcea, George (1914–2005) művésznevén Claude Romano, román zongorista, zeneszerző, muzikológus, újságíró, író, műfordító, diplomata.

Írsz-e még dalokat?

Tamás Gábor:

Írni ritkán írok, csak, amikor igazán jön az ihlet. És én úgy érzem, a kollégáim is azt mondják, hogy ez a mi himnuszunk, az *Ó Erdély szép hazám és a Gyere velem a Hargitára*. Az első akkor született, amikor nem jöhöttem még haza. Azt hittem, az új haza új szívet is ad, de nagyon hamar rájöttem arra, amit Tamási Áron is mondott, hogy házat akárhol, de a hazát csak otthon találsz. A *Gyere velem a Hargitára* pedig az első erdélyi turném után született meg. Miután hazatértem, kint a tengeren, a hajókabinomban ültem, és a szövege, zenéje egyszerre jött. Ilyen nyomot hagyott bennem a székelyföldi turné, Kolozsvár és Marosvásárhely után. Úgyhogy azóta is ezt az utat taposom, és úgy érzem, hogy a családon kívül engem ez éltet, ez tart fiatalon. Kostyák Alpár,⁷² Isten, nyugtassa, aki néhány évig a turnéimat szervezte, azt mondta egy vásárhelyi vastaps után, hogy „Gábor, ez csak a tiéd. Ebből éljél sokáig!” Elkezdtem sírni, de még énekeltem utána. Szóval úgy érzem, hogy ez éltet. A hangom a Jóistennek és az operában megtanult énektechnikáimnak köszönhetően nagyon jól működik. A Covid az mindannyiunk életében egy törés volt, és rettenetes volt. Nem elsősorban anyagilag, hanem amiről beszéltem az imént, a közönséggel való találkozás, a szeretet hiánya miatt, mert ez a mi üzemanyagunk. A pénzért mindnyájan dolgozunk, mert meg kell élni valamiből. De, amikor zúg a taps, akkor azt mondd, hogy minden fáradságot megért.

Zilahi Csaba:

Térjünk vissza egy kicsit a hetvenes évek erdélyi magyar könnyűzenéjéhez. A Siculus, a Tavirózsa, a Zenés Karaván válogatáslemezek az akkori erdélyi könnyűzene világát tükrözték, a rockot a Metropol⁷³ és a Vox-T⁷⁴ képviselte, a countryrockot a Garabonciás,⁷⁵ a folkzenét Józsa Erikáék, és mellettük szép számban ott voltak a táncdalénekesek. Te az utóbbiakhoz tartozol...

Tamás Gábor:

Én ezt nem szeretem táncdalnak nevezni. Könnyűzenei énekesnek és dalszerzőnek tartom magam, könnyűzenét énekelek, nem népzenei, nem rockzenét, nem vagyok nóta- vagy operetténekes. Úgy, mint Máté Péter, Szécsi Pál. Könnyűzenésznék érzem magam, különösen azóta, hogy az Acoustic T 74 után a rockzenétől egy picit eltávolodtam. Ettől függetlenül a hajón 28 éven keresztül azt is kellett énekelni. A nemzetközi repertoárban az úgynevezett coverek között muszáj rockot is énekelni. De az nem az a zene, amit én írok, amit én képviselek. Ott magyarul nem volt kinek énekelni, hacsak nem kérdezték meg a Gabor and the Night Stars plakátjának láttán, hogy magyar vagyok, mint Zsazsa Gábor? Mondtam, hogy igen, és akkor énekeltem egy-két magyar dalt. A személyzetnek megmutattam a videót, a

---

⁷² Kostyák Alpár: (Kolozsvár, 1957– 2016A csíkszeredai zeneiskola tanára 1986-ig, majd a városi Művelődési Ház és a Hargita megyei Népi Alkotások Háza zenei szakirányítója. 1990-1992 között a Hargita megyei Művelődési Felügyelőség tanácsosa, 1994-től a Román Televízió kolozsvári stúdiója magyar szerkesztőségének tagja. Az erdélyi táncházmozgalom egyik elindítója. Népzenei együttesei: Bodzafa, Barozda, Tarisznyás.

⁷³ Metropol: a legismertebb erdélyi magyar rockzenekar, 1968-ban alakult Nagyváradon, a mai napig aktív.

⁷⁴ Vox-T: az 1980-as évek ismert csíkszeredai rockzenekara, később Marosvásárhelyen aktívált.

⁷⁵ Garabonciás: a country-rock erdélyi magyar képviselője volt az 1970-es évek második felében.

Kolozsvári Magyar Operabeli 1994-es koncertemről. Xantus Gabi⁷⁶ készített egy gyönyörű felvételt, a mai napig hálás vagyok neki érte, mert az volt a nagy visszatérésem.

Zilahi Csaba:

Emlékszel-e más erdélyi előadókra a hetvenes évekből, amíg itthon voltál?

Tamás Gábor:

Elsősorban a tévé és a rádió magyar szerkesztőségének munkatársaként ismertem meg Boros Zoli által a Metropolt, mert azelőtt nem hallottam róluk. Ott ismertem meg a Breuer testvéreket,⁷⁷ Józsa Erikáékat, Bokor Ildikót, Győri Klárát, akiről állítom, hogy ha ő egy szabad rendszerben születik, akár Magyarországon, nagyon sikeres jazzénekesnő lett volna, mint amilyen Aura Urziceanu⁷⁸ volt. Később aztán, miután elmentem, örömmel hallottam, hogy meghívták egy-két román adásba is. Őt ismertem meg, és volt még a Mikron együttes,⁷⁹ Zoli hívta fel őket Bukarestbe, és én hoztam-vittem őket. Itt Borosnak tagadhatatlan érdeme van. Az volt a szerencse, hogy az ő székébe nem egy olyan zenei szerkesztő ült be, aki nem zenész. Ő dzsesszzongorista volt, tehát másképp hallgatta a zenekarokat. Engem pedig küldhetett bárhova, mert tudta, hogy én ízig-vérig be vagyok oltva muzsikával. Kisfalussi Bálintot⁸⁰ nem ismertem személyesen, de az ő szerzeményével, a *Robogó gyorsvonattal* nyertem meg a toplistát. Csak egyszer találkoztam vele, tudtam róla, hogy ő ismertebb. Úgy érzem, hogy ahhoz képest, hogy mennyire el voltunk itt zárva, mennyire nem bontakozhattak ki a magyar együttesek, volt egy pár nagyon jó együttes és énekes.

Zilahi Csaba:

De nem volt annyira a gazdag a mezőny...

Tamás Gábor:

Nem, hát az túlzás lenne, hogy a magyarországi zenei élettel hasonlítsuk össze. De a Metropolon érződött a magyar tévé hatása, az LGT,⁸¹ az Omega,⁸² a Hungária,⁸³ a Skorpió⁸⁴ hatása. Ha ők Sepsiszentgyörgyön élnek, nem lett volna olyan a zenekar. És ezt Ráduly Béla⁸⁵ meg is mondta. Mondom, jó nektek, hogy csak bekapcsoljátok, és nézitek az Illést meg az Omegát. Mi meg Kolozsvárról el kell menjünk Bánffyhunyadiig a hegy tetejére, hogy egy rohadt futballmeccset meg tudjunk nézni. Na, itt volt a nagy különbség. Érződött

---

⁷⁶ Xantus Gábor (Kolozsvár, 1954) filmrendező, forgatókönyvíró, rendező, operatőr. 1971-től a Román Televízió munkatársa. 2006-tól a Magyar Művészeti Akadémia tagja.

⁷⁷ Breuer testvérek: a 70-es évek egyik erdélyi magyar folkzenekara.

⁷⁸ Aura Urziceanu: (Bukarest, 1946–) neves román jazz énekesnő, énekelt pop- és népzene is.

⁷⁹ Mikron együttes: erdélyi magyar pop-rock zenekar, 1972–1977 között működött Szatmárnémetiben.

⁸⁰ Kisfalussi Bálint: (Ipp, 1939 – Budapest, 2015) romániai magyar színész, a Szatmárnémeti Északi Színház örökös tagja, zeneszerző, dalszerző, slágerénekes.

⁸¹ LGT Locomotív GT (1971–2016) a magyar rockzene egyik legnagyobb hatású együttese.

⁸² Omega: (1962–2021) Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas együttes, az egyik legnépszerűbb és leghosszabb életű magyar rockzenekar.

⁸³ Hungária: a legismertebb magyar rock and roll együttes, 1967 és 1982 között volt aktív.

⁸⁴ Skorpió: 1973-ban alakult magyar rockegyüttes.

⁸⁵ Ráduly Béla (Nagyvárad, 1948 – Budapest, 1994), a Metropol (1970–1994) és a Trans Expres (1992–1994) zenekarok dobosa, énekes.

Nagykárolyban is a Castellani⁸⁶ stílusán, hogy ott vannak a határ közelében. Ők napirenden voltak a divattal.

Zilahi Csaba:

Amikor zenei szerkesztő voltál, zenés műsort állítottál össze, akkor magyarországi előadókat be lehetett mutatni?

Tamás Gábor:

Be lehetett, nemzeti kisebbségi rádióműsor lévén kaptunk lemezeket. Nagyon szerettem Kovács Katit,⁸⁷ Szécsi Pált,⁸⁸ kaptunk Korda-lemezt,⁸⁹ Koncz Zsuzsa-lemezt.⁹⁰ A keddi könnyűzenei portréba bemutathattam Santanát vagy Kovács Katit, bárkit. A hetvenes években még igen, de aztán utána már... Én az utolsó vonatot kaptam el. Soha nem felejttem el, James Brown⁹¹ volt az utolsó portrém. A *Sex Machinet* nem mertem betenni, mert tudtam, hogy elvágják a kábelünket... Aztán amikor visszatértem, segítettem, ahol tudtam, főleg a leszakadt területek magyarsága fennmaradása szempontjából fontos intézményeknek. Rádió, tévé, újság, kamerákat, dobgépeket, keverőket hoztam Csépi Sándor barátomnak, mentoromnak. Amikor már megtörtént a nagy visszatérésem, akkor megfogtam a tizennégy éves Dancs Annamari,⁹² és elhoztam Kolozsvárra az Operába, hogy lám, van itt utánpótlás!

Zilahi Csaba:

Hogyha fel kéne állítsál egy aranycsapatot azokból, akikkel együtt zenéltél a hatvanas-hetvenes években, kik lennének benne?

Tamás Gábor:

Hangszereként többet is megneveznék. Ha elindulunk a doboktól, akkor mindenképpen Puiu Hațeganu, aki 1967-től a mai napig nagyon jó barátom, együtt játszottunk már az Electraban, Kolozsvár egyik első beatzenekarában. Az Öt Órai Teadélutánokon vasárnap a Bánffy-palota bejáratától a Melody sarkáig állt a tömeg és várta, hogy beengedjék. A másik Streit Lajos „Pupi”, az Acoustic dobosa. Az első zenekarom a Chromatic volt, amelyben Dani Igrétiu fantasztikusan dobolt. Ha a basszusgitárosokat vesszük elő, akkor Paul Masgras „Pali”, aki az Electraban majd a Semnal M-ben játszott, miután én disszidáltam. Simon József „Jocó” az Acoustic T 74-ben játszott. A gitárosok közül Győri Laci egy legenda volt Kolozsváron, talán rá emlékeznek a legtöbben. De Sorin Tudoran az egész ország egyik legismertebb és legelismertebb szólógitárosa volt. Hihetetlen volt, ahogy Jimi Hendrixet játszotta. A billentyűsök közül elsőként Vilmányi Sándor nevét említeném. Legendás kolozsvári zenész volt. A tengerparton a Kaszinóban nagyon híres volt a zenekara, amihez aztán én is csatlakoztam.

Mindenképp helye van az aranycsapatban a billentyűknél Farkas József „Api”-nak, akivel együtt írtuk az Acoustic T 74 dalait. Mind magyar fiúk voltunk, Api egy fantasztikusan tehetséges és a mai napig is aktív zenész! Streit Pupi, a „német metronóm”, Simon József,

---

⁸⁶ Castellani: erdélyi, nagykárolyi pop-rock zenekar.

⁸⁷ Kovács Kati: (1944–) Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas magyar előadóművész, énekesnő, színésznő.

⁸⁸ Szécsi Pál: (1944–1974) legendás magyar táncdalénekes, dalszerző, dalszövegíró.

⁸⁹ Korda György: (1939–) magyar táncdalénekes, a műfaj egyik legismertebb előadója.

⁹⁰ Koncz Zsuzsa: (1946–) Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas magyar előadóművész, énekesnő.

⁹¹ James Brown: (1933–2006) A 20. század egyik legjelentősebb soul zenei énekes.

⁹² Dancs Annamari (Sepsiszentgyörgy, 1981–) erdélyi magyar énekes-színésznő. 1999-től 12 lemeze jelent meg. 2011-től a Budapesti Operettszínházhoz szerződött.

Király Feri és én. Ezzel a felállással Bukarestben elnyertük a popfesztivál nagydíját. Olyan zenekarok előtt, mint a Rosu si Negru meg a Phoenix. Florin Silviu Ursulescu, a neves rádiószerkesztő több hétig tartott minket az országos toplistán. Nancy Brandest, a Rosu si Negru zseniális zeneszerzőjét és billentyűsét is mindenképpen megemlíteném, hiszen az első kislemezem az ő kíséretükkel jelent meg.

Zilahi Csaba:

Te milyen hangszeren játszottál az első zenekaraiddban?

Tamás Gábor:

Ritmusgítáron, de aztán nagyon sokáig voltam énekes-basszusgitaros.

Zilahi Csaba:

Azért kérdezem, mert szerintem szenzációs lenne, ha egyszer kiállnál a közönség elé egy gitárral a nyakadban. Nem éppen basszusgítárral, mert az nem egy kísérő hangszer, de egy ritmusgítárral. Persze nem egy egész koncerten, de mondjuk a közepe táján két-három dalt elénekelnél egy szál akusztikus gitárral, úgy, hogy te kíséred magad zenekar nélkül.

Tamás Gábor:

Ez azért nagy kihívás lenne... De ennek is eljön az ideje. Nagyon remélem, hogy a gitár mellett majd a cselló is megszólal, hiszen csellista voltam. A klarinét is meg fog szólalni a koncertemen, a basszusgitár meg a gitár is.

Zilahi Csaba:

A hatvanas években indult a pályafutásod, úgyhogy már több mint fél évszázada tart. Ez alatt az idő alatt zenei stílusok, divatirányzatok jöttek-mentek. Hogy látod, a te zenei világod mennyit változott?

Tamás Gábor:

Alapjában véve nem változott. Tehát az a romantikusabb, melankolikusabb muzsika és repertoár jellemző rám most is. De lévén, hogy tisztelem és alázattal viseltetek a szakmám iránt, igyekeztem úgy hangszerelni a dalaimat, hogy tartsam a lépést a mai hangzásokkal, a mai ritmusokkal, és mindegyre megújuljak. Úgy érzem, hogy sikerült. Járok jazzklubokba, járok rockkoncertekre. Sokat vagyok Budapesten, mert Svédországban szép lassan élhetetlenné válik az élet. Az egymillió muzulmánának a viselkedése, ami ott történik, az vadnyugat. Naponta lövöldözés, gyilkosság, nemi erőszak, satöbbi. Tehát többet vagyok Budapesten, a feleségem jön, vagy én repülök haza, ingázgatunk, de hát az egész életemet így éltem.

Szerencsére Marita, a második feleségem 35 éve így ismert meg, így fogadott el, úgyhogy ilyen szempontból nincs probléma. Tartom a lépést a zenei irányzatokkal, tehát nem tartozom azok közé az idősödő zenészek közé, akik legyintenek rá. Ma is vannak ragyogó dolgok és vannak rettenetesek is. Ugyanúgy, mint ahogy a világ nem tart jó irányba, ugyanúgy a zenében is van egy olyan irányzat, amit nem lehet zenének nevezni. De egy Rolling Stones vagy Eric Clapton⁹³ a mai napig is megtölt egy stadiont. Tehát jönnek az új irányzatok, de a

---

⁹³ Eric Clapton: (1945–) a Brit Birodalom Rendjével kitüntetett, Grammy-díjas brit gitáros, énekes és zeneszerző. A rockkorszak egyik leginkább megbecsült és legnagyobb hatású gitárosa.

régi zene az megállja a helyét. A szenny, vagy ne mondjuk annak, de a gyengébb, a furább, az excentrikus, az jön és megy. A divat jön és megy. De az igazi muzsika, az, ami jó, az marad. Voltam Miami-ban Billy Joel-koncerten,⁹⁴ ő is már rég elhagyta a 70-et. A nagy sportszarnokban húszezer ember volt a koncertjén. Nagy rajongója vagyok. Egy hatalmas nagy színpadon volt a zenekar, és hogy mindenhol lássák, forgott, fantasztikus volt. Vagy nézzél meg egy Tom Jones-koncertet! 80 évesen is úgy énekel, mint egy tigris. Nézd meg az idei Glastonbury fesztiválon, kétszázezer ember előtt rappel az öreg, a bugyik repülnek, káprázatos!

Zilahi Csaba:

A hetvenes években, amikor már kezdted országos népszerűsége szert tenni, voltak-e olyanok, akikre felnéztél?

Tamás Gábor:

Tom Jones és Engelbert Humperding⁹⁵ voltak a példaképeim, ami a szólóéneklést illeti. Nem zenekarok, hanem a szólóéneklés. Érdekes módon, amikor Cseke László Tinédzserpartijában Elvis lett az év éneke, bosszankodtam. Hogyhogy nem Tom Jones? Humperdingnek is csodálatos dalai voltak, ami a szép frazírozást, a vibrátót illeti, nagyon sokat tanultam tőlük. Cliff Richardnak⁹⁶ is tetszett a hangja, de azért Tom Jones és Engelbert Humperding kiemelkedtek a sorból. Bármelyik dalukat szívesen meghallgatom a mai napig is, azok a dalok soha nem kopnak ki.

Zilahi Csaba:

Annak idején csak hallhattad őket, nem láthattad. Ki volt az az énekes, akit már láthattál is a színpadon, és azt mondtad, hogy na, ez igen?

Tamás Gábor:

1977 januárjában életem egyik legnagyobb zenei élménye volt, amikor Münchenben az Olimpia Halle-ban megnézhettem az Eagles-t.⁹⁷ Az volt akkor a legnagyobb európai pop-rock színpad. És amikor a világ minden toplistáján első volt a *Hotel California*, akkor én az első sorból láthattam az Eagles együttest. Nem akartam elhinni, elkezdtem sírni, ki voltam készülve. Pui aggódva nézte, hogy mi van velem. Sötét színpad, csak kis gyertyaszerű lámpák, hogy épp találjanak oda a hangszereikhez, és indult a *Hotel California* gitárbevezetője. Na, ott alkalmam volt világsztárokat látni, de szólóénekeseket nem nagyon. George Benson,⁹⁸ Chicago, Santana, Jethro Tull,⁹⁹ minden koncertre elmentünk, arra költöttük a fizetésünk nagy részét. Óriási élmények voltak ezek, hiszen csak egy éve jöttem el Romániából. Ma már minden ott van a YouTube-on. Akkor két dal volt a toplisták élén, a *Dancing Queen* az Abbától¹⁰⁰ és a *Hotel California*. És ott játszottak előttem.

---

⁹⁴ Billy Joel: (1949–) amerikai rockzenész, énekes, dalszerző, és klasszikus zeneszerző.

⁹⁵ Engelbert Humperdinck: (1936–) sz. Arnold George Dorsey angol popénekes.

⁹⁶ Cliff Richard: (1940–) angol énekes, színész és üzletember. A The Shadows zenekarával a brit zenei élet meghatározó alakja volt az 1950-es évek végén.

⁹⁷ Eagles: 1971-ben alakult amerikai country-rock együttes, a műfaj legismertebb előadója.

⁹⁸ George Benson: (1943–) Tízszeres Grammy-díjas dzsesszgitáros.

⁹⁹ Jethro Tull: 1967-ben Angliában alakult rock, blues-rock zenekar, meghatározó hangszere a fuvola.

¹⁰⁰ ABBA: svéd eurodiszko-együttes, az 1970-es évek második felének világszerte leghíresebb popcsapata.

Engem Vilmányi Sanyi vezetett be a jazz világába. Annak idején Konstancán mondta, hogy hallgassam Bill Evans zongorajátékát, a Bill Evans Triót,¹⁰¹ és ott szerettem meg a jazzt. Úgyhogy ma nagyon gyakran járok jazzkoncertekre. Szegény Szakcsi Lakatos,¹⁰² néhány hónappal ezelőtt voltam a koncertjén a Budapest Jazz Clubban. Tehát ma már ilyen jellegű koncertekre is elmegyek, mert a hajdani fiatalkori zenei horizontom ma sokkal nyíltabb, szélesebb lett, mint annak idején volt.

Zilahi Csaba:

Idén nyáron (2022) könyvbemutató turnén voltál Erdélyi kisebb településein, többnyire falvakban. Milyen élmény volt kultúrotthonokban, templomokban találkozni a közönséggel?

Tamás Gábor:

Már 15-16 évvel ezelőtt arra kértem a turnészervezőket, hogy ne csak a csillogó-villogó nagyvárosok színpadjaira vigyék el a koncertjeimet, hanem keressük fel a kisebb településeket is. Főleg azokat, ahol a magyarság fogyóban van, hiszen én úgy érzem, hogy a kulturális események segíthetnek a magyarságunk megőrzésében. Csép Sándor, aki elkísért a turnéimra, és az öltözőben hallotta a velem készült interjúkat, egyszer azt mondta, hogy „te, Gábor, meg kéne írni az önéletrajzi könyvedet, mert annyi érdekes dolgot mesélsz, hogy azok számára, akik követik a pályádat, hallgatják a dalaidat, érdekes olvasmány lehet”. Sajnos a megromlott egészségi állapota miatt ő már nem vállalhatta ezt, viszont ajánlotta Szucher Ervint Marosvásárhelyről, aki a Krónika jeles újságírója. Végül is megszületett a könyv, egy bő kétéves munka eredményeként. Amikor ráértünk, akkor beszélgettünk, én Stockholmból, ő Vásárhelyről. Dicsérem, mert nem az én munkám, hanem az övé, én csak meséltem.

Zilahi Csaba:

Ismerve a közönségedet biztos sok példányra talált gazdára...

Tamás Gábor:

Nekem az volt a kérésem, hogy adjuk ki háromszáz példányban, és vigyük el szülővárosomba, Kolozsvárra, az ő szülővárosába, Marosvásárhelyre és Brassóba. Nos, hát nem akarok dicsekedni, de már a százkilencedik zenés könyvbemutatóknál tartunk, és az ötezredik példány is elfogyott! Visszatérve az eredeti kérdéshez, leírhatatlan az az érzés, amikor egy kis faluban mindenki ott van, tömve van a református, katolikus templom vagy a kultúrház. Egyszerűen nem akarják elhinni az emberek, hogy idejön Tamás Gábor!

Sőt, volt, aki betelefonált és kérdezte, hogy „tessék mondani, ez Tamás Gábor-émlékműsor lesz?” Mondták neki, hogy nem, Tamás Gábor itt van élőben, eljött hozzánk. Csodálatos élmény azokkal az egyszerű, tiszta lelkű, vidéki, falusi emberekkel a könyvbemutató után elbeszélgetni, vacsorázni egy pohár bor mellett. Itt nagy köszönettel tartozom Szucher Ervinnek, hiszen én Stockholmból vagy Budapestről nehezebben tudnám ezeket megszervezni. És hát a mai világban már nem úgy vásárolják az emberek a könyveket, mint valamikor harminc évvel ezelőtt.

Zilahi Csaba:

---

¹⁰¹ Bill Evans Trió: Bill Evans amerikai dzsesszzongorista, zenekarvezető, zeneszerző együttese.

¹⁰² Szakcsi Lakatos Béla: (1943–2022) a Nemzet Művésze címmel kitüntetett, Kossuth-díjas és Liszt Ferenc-díjas magyar zongoraművész és zeneszerző, érdemes művész.

A könyvbemutató körút után belevágtál egy lemezbemutató turnéba. Mi ösztönöz téged arra, hogy 2022-ben is új dalokkal rukkolj elő? Hiszen sok lemezed megjelent már a kilencvenes évektől errefele, bőven van mit énekelj a koncerteken.

Tamás Gábor:

Mostanáig tizennégy lemezem jelent meg. Ennek több magyarázata van. Mindenekelőtt a közönségem, amely látogatja a koncertjeimet, megszokta azt, hogy 1994-től minden páros esztendőben megjelenik egy lemezem. Ez valahogy hagyományá vált. Budapesten az Uránia Nemzeti Filmszínház ad otthont immár tizennyolcadik éve az új lemezeim bemutató koncertjének, utána pedig lemezbemutató turnéra indulok. Erdélybe, Felvidékre, Vajdaságba, és elvárják az új dalokat. Íratlan szabály, hogy miután megjelent három-négy lemez, jön egy dupla válogatásalbum.

Zilahi Csaba:

Minden zenekarnak vagy előadóművésznek van egy dala, amit nagyon vár a közönség. Neked ez a *Donát úti orgonák*...

Tamás Gábor:

Igen, de én nem akartam soha abba a hibába esni, hogy eléneklek a *Donát utat*, az *Ó Erdélyi széphazámat* és a *Gyere velem a Hargitára* című dalomat, és ezzel hátradőlök úgy, mint sokan mások. Ellenkezőleg, én úgy érzem, hogy ez egy előadóművésznek kihívás, hogy mindig megújuljon, és ne csak a régi nagy sikereire támaszkodjon. Szinte a szomszédja voltam Ruha Pista bácsinak, a világhírű hegedűművésznőnknek, aki egy alkalommal, amikor már ismert az erdélyi közönség, azt mondta nekem, hogy „Gabika, két dolgot soha ne felejts el! Az egyik a szerénység és a másik a szakmád iránti alázat. Ha ez a kettő megvan benned, akkor nagyon sokra fogod vinni”. Én úgy érzem, hogy megmaradtam annak, aki voltam, az új lemezem egyik dalában énekelem, hogy „embernek lenni, elég csak ennyi / és ez mindennél többet ér”. Visszatérve a kérdésedre, kell ez nekem, kell, hogy jöjjenek, kell, hogy megújuljak. Még ha nem is kezdek el rappelni vagy rockot üvöltözni. Ezt jó értelemben mondom, nem lenézve a rockzenét, Isten őrizze! De nem az én világom, viszont hangszerelésben, hangszínekben jöjjenek az új megoldások. Jó érzés számomra, hogy a gyerekektől a középkorú generációig mindegyik képviselteti magát, ezért vigyázok arra, hogy ne csak a *Donát utat* kedvelő közönségnek szóljanak a dalaim, hanem a fiatalabbaknak is.

Zilahi Csaba:

Egyik új dalod címe *Hazaérkeztem*. Ennek ellenére nem egy lokálpatrióta szerzemény, mert nem egy helyszínről szól. Mégis te hol érzed magad otthon? 1976-ban kimentél Svédországba, többet éltél ott, mint itthon, de közben jártad a nagyvilágot, jó ideje Budapesten is van lakásod, ugyanakkor gyakran jössz Erdélybe is. Amikor elindulsz valahonnan, és azt mondod, hogy hazamegyek, akkor hova mész?

Tamás Gábor:

Lehet, hogy szomorú lesz a válasz, de igazából már sehol. Inkább világpolgárnak érzem magam. Most például itt vagyok Kolozsváron de holnap megyek tovább Marosvásárhelyre. Érdekes játék a sorsnak, hogy valaki ajánlott egy jó panziót Kolozsváron, amiről kiderült, hogy az Alkony utcában van, ahonnan disszidáltam. Ott laktam a feleségem szüleinek házában. Tulajdonképpen ott érzem magam otthon, ahol nyugovóra hajtom a fejem. Jól érzem magam itt is, de Erdély többi városában is, Vásárhelyen, Csíkszeredában.

Zilahi Csaba:

Alapjában véve azért Stockholmban laksz...

Tamás Gábor:

Igen, de van egy lakásunk Budapesten is, az a második otthonunk. Az a szerencsém, hogy a második feleségem már úgy ismert meg engem, mint turnézó énekest. Tehát mi úgy éltük az életünket, hogy én elutaztam Kanadába több hétre, aztán Ausztráliát jártam majdnem két hónapig, aztán hazajöttem, utána megint mentem. Annak ellenére, hogy Svédország egy csodálatos ország volt, sajnos azt kell mondjam, hogy a migránsok miatt már szinte élnetetlen. Itthonról haza megyek. Ez már évtizedek óta így van, de szerencsésnek érzem magam, hogy ezt megtehetem. Köszönet a meghívásokért, mert nélkülük csak turistaként tehetném meg ezeket az utakat. Így viszont, bejárva a fél világot, csodálatos barátokra tehetek szert az útjaim során.

Zilahi Csaba:

Hogy tartod magad ilyen jó formában?

Tamás Gábor:

Szerencsére engem az ital elkerült. Ha van egy flekkensütés vagy egy buli, persze én is meg tudok inni egy pohár pálinkát. Naponta 6-10 kilométert gyaloglok, sétálok, teniszezek. Otthon pedig úgy nézem a tévét, hogy közben szobabiciklizek. Két és fél éve járok jógázni, de ez nem meditációs, hanem hatha jóga. Mindenkinek ajánlom. A beszűkülő izmokat és inakat kell nyújtani, hogy ne görbüljünk, mert ettől megyünk össze. Hálát adok a Jóistennek, hogy tényleg aránylag jó állapotban vagyok.

Zilahi Csaba:

Mennyire vagy elégedett az eddigi életutaddal? Volt-e olyan elágazás, ahol most mondjuk másfele kanyarodnál?

Tamás Gábor:

Nagyon elégedett vagyok! Szerencsésnek érzem magam, hogy a Jóisten olyan zenei adottsággal áldott meg, hogy amióta 10 éves koromtól, amikor az opera gyerekkórusában elindultam, ezt a műfajt művelhetem, énekelhettem. Mindezt úgy, hogy eleinte csak hobbim volt, aztán később szakmámmá vált, és meg is tudunk élni belőle. Nekem a színpad a munkahelyem, a szószékem, imádom azt, amit csinálok. Nagyon sokat jelentett az évek során a közönség határtalan szeretete, a telt házak, no meg a kitüntetések, hiszen igenis kell a visszajelzés, jólesik az elismerés! Nemrég kaptam meg a Magyar Köztársaság Arany érdemrend Keresztjét, A magyar Kultúra Lovagja, a Világ Magyarorságaért, az értékes Duna Díjat és legutóbb, ami a legtöbbet jelentett számomra, az „erdélyi Oscart” az EMKE életműdíjat! A Jóistent egyetlen egy dologra kérem esti imámban, egészséget adjon, hogy még sokáig élhessek a szívek melegében...